

Rigsdagstidende.

1851.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 154.

Tredie Session.

48de Møde.

Løvedagen den 20de December.

(Fortf.)

Daugaard (fortf.): Her er slet ikke Tale om en Kirkeforsamlings Sammenkaldelse, der skal ordne de liturgiske og dogmatiske Spørgsmaal; det hører hen til Kirkens særegne lovgivende Myndighed (Hør H), naar den har faaet sin Organisation. Her er kun Tale om en Forsamling, der skal sammenkaldes, for at udtale sig om, hvilke Duffer der røre sig i den danske Folkekirke, og hvilke Forordninger den maa gjøre med Hensyn til Fastsættelsen af dens Retshforhold til Staten og dens hele ydre Stilling ligeoverfor denne. Jeg skal dernæst angaaende Sagen selv kun tillade mig at minde om, at det ikke er Folkekirken selv, der har fremkaldt Nødvendigheden af en saadan Forsamlings Sammenkaldelse. Det er ikke Folkekirken, som har forlangt, at dens Forsatnings Ordning skulde stee ved Statens Lovgivningsmagt. Det er Staten, som har skabt Nødvendigheden for Kirken og indsat i Grundloven den Bestemmelse, at Folkekirken Forsatning skal ordnes ved Lov, og Staten har derved tvunget Folkekirken ind under sin lovgivende Myndighed; men Staten har dermed tillige paataget sig en Forpligtelse mod Kirken, som denne maa forlange opfyldt af Staten. Naar Folkekirken nu kommer til Staten og forlanger sin Forsatning ordnet gennem dens lovgivende Magt, da forlanger den kun Opfyldelse af en af Staten selv paatagen Forpligtelse, og naar der her foreligger Spørgsmaal om en Pengebevilling for at afholde en raadgivende Forsamling, valgt af Folkekirken, er der her slet ikke Tale om Andet end at sætte Staten istand til at opfylde den Forpligtelse, Grundloven paalægger; thi det er dette, som har været Tilfældet med alle de Stats-

ministre, under hvilke Kirken har staaet, at de ikke have villet paatage sig at bringe en saadan Forsatningslov frem for Rigsdagen, før en saadan Forsamling var afholdt. Vi altsaa, som have det Haab, at det snart skal lykkes, at Folkekirken erholder sin Ordning og kommer til den samme retslige Bestaaen i Danmark, som ethvert andet Religionsfund i Staten er sat i Bestydelse af, vi maae holde paa, at man ikke unddrager Ministeren Midler til at opfylde den Forpligtelse, han har paataget sig, at bringe en Forsatningslov frem, en Forpligtelse, han erkender, at han neppe kan opfylde, uden at have erholdt en raadgivende Kirkeforsamlings Betænkning. Det maa vel erindres, at i Grundloven er Folkekirken slet ikke stillet i noget retsligt Forhold til Staten; Folkekirken er priisgIVEN til Statens Bilskaarlighed fremfor ethvert andet Religionsfund i Danmark. Ethvert religiøst Samfund i Danmark har Ret til indenfor sine egne Grændser og sit Omraade at ordne sine indre Sager. Grundlovens Religionsfrihed sikker dem denne Ret. En saadan Rettighed er ikke indrømmet den danske Folkekirke ved Grundloven. Af den absolute Myndighed i Kirken, der før laa hos Kongen, er i Virkeligheden ikke nogen Ret med Hensyn til, hvad der angaaer Kirkens egne Sager, gaaet over til Kirken, men heelt og holdent er Magten gaaet over til Staten, og øves af Cultusministeren. Til Slutning maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at, naar man har sammenlignet Kirkens Tilstand nu med den Tilstand, som var før Grundlovens Givelse, og har sagt, at Ministeriet havde afløst Cancelliet, og at Kirken gennem Ministeriet stod i det samme Forhold til Kongen, som før gennem Cancelliet, er der dog den meget væsentlige Forskjel, at Cultusministeren, der for Diebliffet staaer i Spidsen for det danske Kirke-